

setmanari d'informació general i cultural

Any XXII
Número 1.043
22 juliol 2016
1'70 euros

la veu

de Benicarló

LA NIT EN VETLA IL·LUMINA BENICARLÓ

Adéu a Sion. Ma que té botons!

EDITORIAL

1043

la veu de Benicarló

DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

La gent al carrer

Que la Nit en Vetlla és l'esdeveniment cultural de l'estiu a Benicarló, no ho fica en dubte ningú. Que és capaç de atraure un nombrós públic, tampoc. Que els espectacles que es programen eleven el nivell cultural de la ciutat, també queda fora de tot dubte. Així, doncs, vaja per endavant, un any més, la felicitació als organitzadors.

Per als qui s'ho treballen buscant els espectacles que després omplim de somnis els carrers, que ens traslladen al món de la fantasia o ens fan riure com xiquets. Que ens deixen bocabadats i ens fiquen els peus a terra i ens demostren que sí, que a Benicarló és possible gaudir d'espectacles 'de capital'. De fet, la majoria han

estat representats arreu el mon. I per tancar, res millor que un grupat d'entusiastes músics benicarlandos, als qui enguany s'han sumat joves de tota la comarca. Si senyor. Dani Tejedor ho ha fet possible. Enhorabona a ell també.

Des de La Veu, però, no vegem amb bons ulls que es barregen propostes. Ens expliquem. Fa uns anys, els comerços de Benicarló s'unien per realitzar una desfilada de modes que anunciava les diferents temporades de l'any. Divendres, es van fer dos diferents, aprofitant la Nit en Vetlla. Disgreguem propostes i públic, i amb això, possibilitats. Molt públic potencialment comprador estava gaudint dels espectacles culturals. Perquè no fem una jornada dedicada únicament al comerç? Des de La Veu proposem La Nit Fashion Benicarlanda. L'aposta és clara: al tancar els establiments a les vuit de la nit, es traslladarien les activitats a l'exterior. Les dos desfilades de moda es celebrarien a hores diferents, per facilitar que el públic poguera gaudir-ne d'ambdues. És així com aconseguiríem que els comerços de la població tingueren dos dies promocionals: un, la pròpia Nit en Vetlla on seguirien oferint la seua oferta i una altra en la Fashion. A més, els restauradors de la ciutat tindrien també dos nits per poder presentar la seua oferta als comensals.

Però no, en este poble ens agrada fer coincidir els actes, separant al públic i restar més que sumar. És una proposta queda damunt de la taula. En poder haver més. Només cal proposar-s'ho i trobar l'encaix.

CARXOFA I PANISSOLA

CARXOFA: A la nit en vetlla (tots en general), a la banda de música per la seua actuació a Ulldecona, al Club de Natació per les dotze hores prenent lo bany, als turistes que són capaços de vindre a Benicarló malgrat tot, a tots els voluntaris que estan atenent el menjador social o el centre de dia, a Sió que segur que li portarà la carxofa a Sant Pere i li dirà que no n'ha provat mai de tan bones com aqueixes...

PANISSOLA: Per a tots aquells que confonen el carrer amb casa seua i no respecten el dret al descans dels veïns.

Per a tots aqueixos que tenen gossos i que sí, n'arreglen les caguerades, però deixen que es pixin a les fronteres de les cases i hi ha carrers que semblen veritables retretes canins.

Per als animals que han escrit coses per internet alegrant-se'n de la mort del torero Víctor Barrio. Estan a favor de la pena de mort aqueixos "animalistes"?

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON I RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL-LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE
I EL SAMARUC

Administració, subscripcions

© COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Benicarló i Vinaròs s'uneixen per a oferir tres programes de promoció econòmica

text i foto REDACCI

Les regidories de Promoció Econòmica de Benicarló i Vinaròs han unit esforços per a posar en marxa un programa de millora empresarial, un programa de qualificació i ocupació per a joves i un programa d'emprenedoria juvenil. Els tres programes compten amb el suport de la Cambra de Comerç de Castelló.

El regidors de Promoció Econòmica de Benicarló i Vinaròs, Román Sánchez i Maria Cano respectivament, han presentat, juntament amb el tècnic de l'Antena Local de la Cambra de Comerç de Castelló, Sergio Gutiérrez, els tres programes econòmics que han engegat els dos ajuntaments per tal de donar resposta a les necessitats dels joves i de les empreses de la comarca. «Són programes amb molta demanda -ha dit el regidor de Promoció Econòmica de Benicarló-, i d'aquesta manera és més fàcil organitzar-los i donar resposta a més gent». En la mateixa línia, la regidora de Vinaròs ha destacat que «les condicions que posen aquests programes -en referència al fet que hi haja un mínim de 20 inscrits- fan que amb la unió dels dos ajuntaments siga més fàcil accedir-hi».

La primera de les iniciatives que es posarà en marxa serà el Programa de Millora Empresarial, destinat a empreses que vulguen millorar el seu negoci. El programa, totalment gratuït, preveu l'elaboració de plans de viabilitat per a empreses ja creades i es desenvoluparà entre el 12 de setembre i el 28 d'octubre, amb una part de formació teòrica i una altra part de tutorització i assessoria personalitzada per a cada empresa. Tot i que el programa es durà a terme a Benicarló i Vinaròs, s'hi podran inscriure empreses de tota la comarca.

En segon lloc, s'engegarà el Programa Integral de Qualificació i Ocupació, un conjunt d'accions destinades a realitzar un itinerari formatiu complet per a preparar els joves per a la seua inserció en el món laboral. El programa està

destinat a joves menors de 25 anys i preveu una fase d'orientació vocacional (per a avaluar i valorar les capacitacions dels alumnes), una altra fase de formació troncal (65 hores en les quals es formarà els alumnes en ocupabilitat, tecnologies de la informació i idiomes) i una altra fase de formació específica, amb 100 hores que es dedicaran a aconseguir certificacions de professionalitat.

Paral·lelament, es duran a terme accions d'intermediació, que inclouen visites a empreses i pràctiques laborals, i accions d'inserció, que preveuen ajudes de 1.500 euros per a empreses que contracten aquests joves o ajudes de 1.800 euros per a l'autoocupació. Les inscripcions per a aquest programa es poden fer a les Agències de Desenvolupament Local de Benicarló i Vinaròs o també a través de l'Antena Local de la Cambra de Comerç, ubicada a Benicarló, a l'edifici de la Cambra Agrària.

Finalment, també es posarà en marxa el Programa d'Emprenedoria Juvenil, per a dur a terme idees de negoci. En aquest cas, els joves que vulguen accedir-hi han d'estar inscrits al Programa de Garantia Juvenil. Aquesta tercera iniciativa, completament gratuïta, preveu 435 hores de formació i 75 hores de tutorització individualitzada. El programa es durà a terme entre el 3 d'octubre i el 5 de novembre.

CONTACTA AMB “LA VEU DE BENICARLÓ”

twitter: @Elstafaners mail: veubenicarlo@gmail.com

LA NIT EN VETLA IL·LUMINA BENICARLÓ

text REDACCIÓ

Era ja dissabte quan la batuta del músic benicarlando Dani Tejedor donava el senyal d'inici a l'Slap Drum Orquestra. 50 Bateries, entre les de Benicarló i de les comarques veïnes, iniciaven la interpretació d'una peça composta expressament per a l'ocasió a l'esplanada del port pesquer de la ciutat. Era el tancament d'or a una intensa Nit en Vetla que va omplir els carrers de Benicarló amb un riu de gent àvida de gaudir dels actes programats d'aquesta quarta edició.

Els actes es van iniciar a les set de la vesprada amb el muntatge teatral 'Asseu el cap', un espectacle de perruqueria a ritme de música en directe que es va realitzar a la plaça de la Constitució. De forma tímida primer i massiva després al veure els resultats, van ser molts els que van acceptar pujar-se a l'escenari per a posar-se en mans d'aquests peculiars perruquers que es van revelar com autèntics creadors de looks fantàstics. A partir d'aqueix moment, les actuacions es van desenvolupar en diferents punts del casc històric,

convertit en un teatre a l'aire lliure. Amb la posta del sol, la llum de més de 3.000 veles tornava a il·luminar la ciutat i els edificis més emblemàtics, com el Convent de Sant Francesc, la Presó, l'Edifici Gòtic, la casa de Santa Càndida o l'Ajuntament. Tots els edificis van estar oberts fins a les 22.00 hores i en l'església de Sant Bartomeu es va programar concert d'òrgan a càrrec d'Augusto Belau. Fins i tot el carrer de Sant Joaquim tornava al passat perquè desapareixien la il·luminació elèctrica per a tornar a la llum de les veles. Els espectacles es van anar succeint un després d'un altre en diferents punts del casc històric, per on era pràcticament impossible circular.

El muntatge itinerant 'Residual Gurus', que proposava una sonoritat electrònica amb instruments originals, humor i molta improvisació, feia moure al públic pels carrers del centre. També hi va haver circ, amb 'l'home que perdia els botons' al Passeig Ferreres Bretó. 'The Audition', un espectacle molt divertit al voltant de l'obra 'El lago de los cisnes', ens traslladava al món dels càstings i feia participar al públic de forma activa. A eixes hores, no cabia una agulla a cap lloc.

ve de la pàgina anterior

El riu de gent es traslladava a continuació a la plaça de Sant Bartomeu, on el circ i acrobàcies adquirien tocs artístics amb l'obra 'Au pied du mur'. De nou, l'espai es va revelar incapaç d'acollir a la gran quantitat de públic que volia gaudir de l'espectacle. 'Huellas en la arena', on l'artista en art de sorra Didi Rodan contava la història d'un viatge pels autèntics valors de la vida, tornava als espectadors a la plaça de la Constitució per fer-los somiar amb un mon millor. Per la seua part, l'estudi de fotografia Javier Roda & La Pepa, es va instal·lar de nou a la plaça de Sant Joan perquè la gent es fera fotos per recordar un moment únic i irrepetible. Aquesta vegada, amb el fons d'una de les fotos més famoses de la història: la que retrata un grup de treballadors dinant a dalt d'un gratacel. La proposta va tindre de nou molt bona acollida i les cues per immortalitzar el moment van ser llargues durant tota la nit.

OFERTA COMERCIAL I GASTRONÒMICA

La potent oferta cultural de la Nit en Vela anava acompanyada d'una gran activitat comercial i gastronòmica. Els establiments comercials es van bolcar a organitzar desfilades de moda, tallers i degustacions. Així, tant en Benicentro com en el carrer Major es van realitzar desfilades de moda i demostracions de bellesa. Les rebaixes, vigents en estos moments, van augmentar una mica més durant la nit i oferien als consumidors interessants propostes.

Els comerços, per la seua banda, van traure part de la seua oferta al carrer, oferint descomptes interessants i ajudant a animar l'ambient. Els bars i cafeteries, per la seua banda, organitzaven una Ruta del Quinto i Pinxo que es perllongarà fins al 31 de juliol i que aconseguia omplir les terrasses dels locals participants. Benicarló va viure d'aquesta manera una nova edició d'aquest peculiar esdeveniment, que ja s'ha convertit en una de les apostes fortes de la programació estiuenca de la ciutat.

Exposici de Jesés Maestro al restaurant Xanadø

ve de la pàgina anterior

FOTO: Javier Roda & La Pepa

Paco Albiol, Persona Destacada en l'Àmbit Cultural a títol pòstum

text REDACCI foto ANTONIO PORCAR

El Consell Municipal de Cultura ha escollit com a Persona Destacada en l'Àmbit Cultural a títol pòstum el músic benicarlando Paco Albiol, traspasat ara fa un any. La seua participació i implicació en nombroses formacions musicals l'han fet mereixedor d'aquest reconeixement que s'entregarà divendres 5 d'agost.

El plenari del Consell Municipal de Cultura ha acordat per majoria proposar el músic Paco Albiol com a Persona Destacada en l'Àmbit Cultural a títol pòstum. La importància que ha tingut en els darrers anys com a impulsor de la música a Benicarló i les comarques del voltant, així com l'enorme diversitat del seu treball en el món de la música l'han fet mereixedor del reconeixement, proposat per un grup de músics benicarlandos. Paco Albiol es va formar musicalment a Benicarló i al Conservatori Salvador Seguí de Castelló. Paral·lelament, va rebre formació en música moderna i jazz de mans de diversos professors i va realitzar un treball exhaustiu i autodidacta per evolucionar en tots els àmbits que envolten el món de la música. Va ser membre destacat de l'Associació Musical Ciutat de Benicarló, va formar part i va ser un dels membres fundadors de la Benicarló Big Band i de la Big Band de la UJI (Universitat Jaume I). També va ser membre actiu en diverses orquestres de ball de la comarca (membre original de l'orquestra Pitàgoras o Perfil, entre moltes d'altres) i va ser un gran impulsor del jazz amb grups com Funky Talks, Eva Menacho Free Boleros... Va impulsar les jam sessions de jazz que tenien lloc setmanalment al desaparegut Café de l'Arq, va

organitzar el cicle de concerts Jazz a les Caseres, de Peníscola, al llarg de diversos estius. Va ser membre del conegut grup Pepet i Marieta, amb el qual va participar en un gran nombre de concerts, festivals i programes de televisió a través dels quals el grup va obtenir un gran reconeixement a banda i banda del riu Sénia.

Va compondre una de les peces més representatives del Grup de Dolçaina i Tabal de Benicarló, del qual va ser membre, juntament amb la seua parella, Ana Pérez, i del qual forma part la seua germana, Laura Albiol, i és membre fundador el seu pare, Ximo Albiol. Va gravar discos per a artistes de tot tipus i va participar com a músic de sessió en àmbits com el clàssic, el jazz, la rumba o la cançó d'autor.

L'acte públic de reconeixement a Paco Albiol es farà divendres 5 d'agost al Magatzem de la Mar.

Comença el II Cicle Internacional de Música d'Orgue

text REDACCI

L'església parroquial de Sant Bartomeu, amb el seu orgue polifònic, serà el marc que acollirà un seguit de concerts on la música per a orgue de tots els temps protagonitzarà el programa. El cicle, que organitza la Regidoria de Cultura, s'inicia aquest dijous dia 21 i s'allargarà fins al 24 d'agost.

El segon cicle internacional de música d'orgue proposa un trajecte per un ampli ventall d'èpoques i estils musicals, des de la música antiga i el barroc, fins a la música d'autors contemporanis vius. Així, els tubs de l'instrument de la parroquia benicarlanda ressonaran amb evocacions de músiques d'ahir i d'avui.

L'organista i coordinador del cicle, Augusto Belau, organista de la catedral de Castelló, ha subratllat que aquest cicle de concerts «no només interessa als aficionats a la música culta, sinó que beneficia a tot el poble. Només cal recordar la gran afluència de públic local i vacacional que hi va acudir l'any passat». Belau ha destacat també «l'extraordinària qualitat dels intèrprets que enguany participen en el cicle, que ja està generant expectació». Tomè Olives, organista titular de la catedral de Menorca, Arturo Barba, dels Jesuïtes de València,

el sevillà Jesús San Pedro, el romanés Felician Rosca, i l'organista saragossana Esther Ciudad, componen el cartell d'aquest segon Cicle de Música d'Orgue. El regidor de Cultura, Josep Barberà, ha dit que «tant la qualitat dels intèrprets com l'espai on es porta a terme han contribuït a l'èxit de la iniciativa». El regidor ha remarcat també que «la cultura és el lloc on ens hem de trobar tots, al marge de creences i idees». Tots els concerts tindran lloc a les 20.30 hores, excepte el d'apertura del cicle, que serà a les 20 h. L'entrada és gratuïta.

Ma que té botons!

text Francesc Any foto Sunny Lopez

La tia Sió empra l'eufemisme amb contundència. Dic la tia Sió perquè encara que fóra, també, ma tia Sió jo tenia expressament prohibit de dir-li tia Sió. *Tu no em digues tia Sió, tu di-me padrina. Padrina, jo no et dic mai tia Sió. Bueno, tu no em digues tia Sió, tu di-me padrina.*

Uns anys més tard també va ser padrina de Sant Gregori.

La pena per la seua mort i les llàgrimes de la pena, tenen molt poc recorregut, i m'agradaria, no sé per què, que eixiren amb força. Però l'energia de Sió em fa somriure. I mentre, em dol profundament que el meu fill, i la resta de la humanitat, no la puga i la puguem gaudir més.

I dic gaudir, perquè el seu somriure i el seu riure eren del tot i de tots. Eren riures i somriures grans, amplis, oberts de bat a bat. Rient i somrient tampoc no es quedava a mitges. Mira, qui diu mitges diu calces!

Escric aquestes paraules al costat de Vicentica, la germana menuda de Sió, ma mare, peça fonamental de l'estructura familiar.

Tu de qui eres? De Paco i de Vicentica. Quin Paco? Paco Añó. Paco Añó? I ta mare? Germana de Sió. Ah! Lo fill de Vicentica! Voilà! A partir d'ací: Tu de qui eres? Jo sóc lo nebot de Sió. Ah! Lo fill de Vicentica i de Paco...

Així de senzill. I així de senzill i de normal i de natural em vaig criar, a estones, en el camarot dels germans Marx que era la botiga de ma padrina. Entre cremalletes de totes les mides i de tots els colors, de botons de tota classe i mesures, de clauers, mocadors, copes, agulles, bolsos, carteres, guix de modista, la maquineta de forrar botons, els metros de fusta... I entre persones. Moltes persones. Persones molt diferents. I Sió dirigint aquella simfonia! Com tractava a cada persona... A cada

persona. De vegades a tres, o més, a l'hora, sí, però a cadascuna en particular, sempre.

La botiga era una finestra al món privilegiada per als que paràvem per allà. Una xarxa social. Alegries, penes, escàndols, dols, naixements, necessitats, secrets... I sempre, sempre, sempre, respecte.

Els diners i els botons pa les ocasions!

Aquest eufemisme també l'empra la Sió que va agafar les regnes del negoci familiar durant la postguerra sota la mirada atenta de sa mare, un altre personatge.

Sió ha estat una dona valenta, decidida, alegre, treballadora, respectuosa...

Jo em pensava que dominava l'anglès, l'alemany, el francès, l'italià... Era un espectacle veure-la parlar amb els estrangers, venent-los bolsos, parlant fort i clar, vocalitzant exageradíssimament, això ja ho demanen les llengües estrangeres, amb amplis moviments de braços mos-

trant el gènere amb riures i somriures. Això sempre.

L'anecdota és immensa. Com immensa és l'alegria de viure que es va entestar en tindre i en compartir i en repartir una venedora de fils i de betes molt, molt, orgullosa de ser cadufera.

Et tenim i et tindrem sempre. I com et trobem a faltar.

Ara, als nostres xiquets els cantarem natros, sense la teua gràcia, *a ballar les dan-ses / a la repla-ce-ta / un plat de xu-lle-tes / pa la sinyo-re-ta...*

Gràcies, Alegria!

Benicarló visita Saint Pol de Léon per setena vegada

text i foto REDACCI

Amb motiu de la festa de la carxofa de Saint Pol de Léon, una delegació oficial de Benicarló formada pel primer tinent d'alcalde i regidor d'Agricultura, Domingo Roca, la regidora i presidenta de l'OACSE, Filo Agut, la regidora de Turisme, Rosana Marza, i la reina de les festes, Maricint Orero, ha continuat amb el treball que comporta l'agermanament de les dos ciutats.

Les dos ciutats han mostrat expressament el seu desig que l'agermanament no siga sols un motiu d'intercanvi polític, «si no un espai on treballar en qualsevol dels àmbits que ens unixen en benefici de les dos ciutats». Així ho ha destacat la regidora de Turisme, Rosana Marza, que ha parlat dels principals punts de treball que s'han dut a terme en la taula de treball de l'agermanament, com són intercanvis esportius, culturals i educatius.

Benicarló va col·laborar en la festa de la carxofa elaborant tres paelles de grans dimensions que van poder degustar el veïns de Saint Pol en un acte organitzat per la Confraria de l'Artichaut.

Un altre punt destacat de la visita va ser la participació de la reina de les festes, Maricint Orero, que va ser l'encarregada, junt amb l'alcalde de la ciutat bretona i el president de la confraria de la carxofa, d'obrir la desfilada de les diverses confraries que enguany, a més, va comptar amb la participació de confraries de Bèlgica.

La presidenta de l'OACSE, Filo Agut, per la seua banda, ha considerat la seua primera estada a Saint Pol de Léon com a molt positiva. Les visites al Centre Federal d'Ocupació i Formació de persones amb discapacitat, tallers de construcció de palets, neteja de veles de vaixells i un centre de planxat, així com dos residències o habitatges tutelats van posar sobre la taula diverses possibilitats de treball entre les dos ciutats.

També va recollir la proposta dels jubilats d'organitzar i enviar pressupost d'un viatge d'unes quaranta persones per visitar Benicarló i comarca. A més, existeix una possibilitat d'intercanvi amb el grup de teatre d'Afanies i un grup de teatre professional de discapacitats de la seua comarca, que actualment estan de gira.

Finalment Domingo Roca, regidor d'Agricultura, ha qualificat també la visita d'enguany com a molt positiva i ha destacat els assajos que es realitzen a la ciutat de Saint Pol de Léon amb els productes agrícoles, sobretot la carxofa, i les visites als grans hivernacles de tomaques i pimentons, o a la SICA, empresa que gestiona la subhasta dels productes agrícoles.

Domingo s'ha mostrat molt satisfet de tota la informació rebuda i ha aprofitat la compareixença davant dels mitjans per a explicar el viatge per traslladar el condol de tota la Corporació Municipal al poble francès per l'atemptat de Niça.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

text LA COLLA DE TAFANERS

XAVI CASTILLO I BOTIFARRA, A FESTES

Sí que som tafaners, sí. Amb el desfici que ens caracteritza l'altre dia un tafaner va estar navegando per la ret i va vore que a festes d'agost teníem dos actuacions d'aqueixes que eren impensables en altres temps. Si més no, la primera. Segons consta a l'agenda de la Companyia de Teatre Pot de Plom, el dia 20 d'agost, a les 22.30 hores, ens acompanyarà el descarat de Xavi Castillo amb el seu espectacle «News», una cosa sempre mig improvisada i feridora. Després, el dia 26, no en sabem l'hora ni el lloc, també podrem gaudir de «Botifarra trio». Que no la socarrarem massa aquesta «botifarra» de tant de portar-la per ací?

MÉS ACTUACIONS

Dissabte passat hi havia un concert a la plaça de las Constitució. No sabem qui l'organitzava. On venien les cerveses hi havia una pancarta on posava: «Cremats» i nosaltres vam pensar que si el sarao l'organitzava la falla homònima. Passant per allí ens vam adonar de la poca gent que hi havia i això que encara no eren les dotze de la nit. Pot ser que la gent estiguera cansada d'haver sortit la nit anterior, La Nit en Vetla, però no creiem que siga el cas. Siga dissabte o dimecres, diumenge o dijous, el poble de nit està mort. Sí, sí, mort.

I MÉS

Durant el concert davant de l'escenari ballaven un munt de xiquets i quina casualitat tots eren morets (aquesta paraula la diem

amb tot l'afecte del món, no ofén la paraula sinó el to en què es diu). Els que ens diem «del poble» ens ho hauríem de fer mirar, potser. Sempre tancats dins de casa. A l'estiu i a l'hivern. De ben segur que als pobles del costat qualsevol dia d'estiu a la nit hi ha deu vegades més gent pel poble que ací. Mira que som rancis los caduferos!

SI TOCO LA TROMPETA

Dels nostres amics de la policia. «01.07. Quejas vecinales por ruidos y molestias por una actuación musical junto a la Platja Morrongo. Se identifica a un varón con una trompeta». Però aclarim-nos, el de la trompeta i «la actuació musical» tenien res a vore? L'«actuació musical» era tal o era, tal i com reflecteix el comunicat, un seguit de «ruidos» i «molestias»? No, si l'escena ja ens la imaginem i el

ve de la p gina anterior

personatge bufador també ens pensem qui és, però és que passa cada cosa en aquest poble!

TRENQUEM LA TELE

Una altra. «02.12. Se identifica a un varón junto a un contenedor rompiendo un televisor depositado en la Calle Cabanes». No ens diguen que no són estranyes les coses que ocorren pels nostres carrers. No acabem d'imaginar-nos l'escena. Bé podria ser per exemple una cosa així: «Buenas noches», que diu un municipal, «¿qué está ustet haciendo a estas horas tan intempestivas?». «¿Que no lo ve?», que contesta indignat el «varón», «¡Rompiendo una tele!, estoy hasta los cojones de tanta tele y tanta tele, mi mujer se ha enganchado al programa nocturno del Tarot Rosita y se pasa la noche llamando a un 806 y yo sin poder ver programas de señoritas ¡Se acabó, la tele a la mierda, el Tarot Rosita a la mierda y todo a la mierda». «¡Ah, si es así, ustet perdone, puede continuar!». O

igual era algun happening de La Nit en Vetla i no estava anunciat al programa. A saber!

QUIN MAL GUST

Quin mal gust el de la gent de la revista «El Jueves» per incloure el monument a la carxofa que hi ha a la carretera de Sant Mateu entre els més lletjos d'Espanya. A nosaltres no només no ens sembla lleig sinó que ens agrada i trobem que reflecteix perfectament quina és la idiosincràsia dels benicarlandos. Molt malament «El Jueves», no ens han fet gràcia aquesta vegada. Si hagueren posat lo consolador que hi ha davant del quarter de la guàrdia civil de Vinaròs, sí que ens haguera agradat i haguérem rist, però açò no. Una panissola tafaneril per a «El Jueves».

POKEMON GO!

No podíem ser menys que ningú nosaltres. Ho hem llegit al facebook: «Lo bo del Pokemon Go es que l'olivera torna a ser un punt per a quedar i trobar-se amb els amics! #SeguintTradicions

ANSIEDAD

Això és el que cantava Nat King Cole. Però per a ansietat la que vam viure divendres a la nit, la famosa Nit en Vetla. Els grups de bombos i tabals eren, segons el programa, els encarregats de portar el públic des del centre del poble fins a l'explanada del port, on estava programada l'actuació de la Splash. Bé, contem els qui van triar esta fórmula per desplaçar-se fins al Morrongo que quan arribaren, eren poc més de les dotze i mitja... i el concert ja havia començat. Seguim programant amb molta cura, sí senyor!!!

PER FER-S'HO MIRAR

Dissabte es va fer la primera de les visites guiades pel casc històric programades des de l'ajuntament. Gran acollida de públic, que es va mostrar sorprès quan el guia va començar a parlar embuder amb un feix de paperots a la mà. I no us explicarem res del que contestava quan li preguntaven alguna cosa... bé, vergonya aliena era el que teníem!

Animal de records (i 2)

Fronteres

text JOAN HERAS

Fa un parell de setmanes vaig poder gaudir amb intensitat d'un concert de Luis Eduardo Aute i que ara ja forma part de la meua maleta de records. Feia força anys que no l'escoltava en directe i, sincerament, el concert va ser impressionant: tres hores ben bones farcides de bellíssimes cançons. Tot un plaer. Durant aquest estiu l'Aute gira un concert antològic per celebrar els seus 50 anys de cantautor i, per determinar-ne el repertori, ha demanat als seus amics que li facin la selecció de les cançons. Tres hores plenes d'emocions, de bellesa, de desig, de consciència del pas del temps, de l'amor i el desamor com a motors essencials. Tres hores per recordar, per repassar, per fer present, un grapat de cançons que configuren un viatge musical de mig segle.

L'Aute forma part del meu paisatge des de fa molts anys. Les cançons també són un element molt significatiu que construeix la nostra biografia. Hi ha cançons que ens recorden un moment precís del nostre temps i hi ha cançons que les anem trobant –redescobrint- amb el pas dels anys i que sabem que són ben nostres. També hi ha cançons –com hi ha noms i llocs i batecs- que es perden en les vies mortes de l'oblit o que, a poc a poc, es van desdibuixant –o senzillament s'esborren- com a record.

Però l'Aute, com a bon mestre de la cançó, parla de la força de tot allò que esdevindrà record i, també, de la necessitat de fixar el nostre record en determinades imatges. En aquest sentit, la fotografia és una manera de fixar determinats instants perquè malgrat el pas del temps en puguem preservar la seva conservació. Els àlbums familiars de fotografia són unes veritables capses màgiques que amaguen tots els tresors que la nostra memòria recorda, oblidada o simplement només en sap dir alguna cosa imprecisa. Fins i tot ens descobreixen retalls del nostre propi temps dels quals no en podem tenir records directes.

Una de les cançons més noves de l'antologia que l'Aute ens va regalar en el concert precisament parla d'una fotografia. No és la primera vegada que la fotografia entra a les cançons del mestre Aute. Penso, per exemple, en dues bellíssimes peces que parlen de l'adolescència: a "Las cuatro y diez" el noi li dona una fotografia familiar perquè ella el tingui present, encara que reconeix –o potser ho diu per aquella timidesa que esclata en moments de descoberta, d'inici- que la fotografia és molt lletja. I a "Queda la música" ens parla de com ja no es poden reconèixer, passats els anys, en aquell riure i to desenfadat dels seus quinze anys que bateguen en

aquella fotografia. Però a "El niño que miraba el mar" tot s'articula a partir d'una fotografia o, més ben dit, de dues. L'Aute ens va explicar que guardava amb sentiment una foto –la que fa de portada del disc- d'ell, de petit, amb tres anyets, assegut mirant el mar en el mur del passeig d'una Manila destruïda a cop de bombes. Molts, molts anys més tard, una filla seva li va fer una foto assegut al malecón de l'Havana. Sense que la filla ho sabés, li estava fent la "mateixa" fotografia. Conscients d'això, en un aniversari, li van regalar el fotomuntatge dels dos "Autes" –el de tres anys i el de seixanta llargs- exactament asseguts mirant el mar en la mateixa posició. A partir d'aquest fet va compondre una cançó en el seu estil ben propi i en què el joc entre els dos protagonistes –ell mateix- esdevé l'escenari per on es podrien dibuixar totes aquelles illes, aquells batecs d'onada, potser massa naufragis i molts dies de mar plàcida que han definit allò que en poden dir la vida. Entre el nen i l'home madur hi ha un pont de temps que els records permeten cosir, enllaçar, pintar com els elements que configuren un mural immens, fresc únic. Som allò que hem viscut i allò que d'una manera o d'una altra –conscientment o en les marques de la pell i de l'ànima- ens diu que som cadascú de nosaltres.

Aquí teniu la lletra, però us recomano que l'escolteu i que busqueu el joc de les dues fotografies. Un regal, un record, una canço que –ara ja ho sé- ja ha entrat a formar part del meu paisatge, de l'escenari vital per on passeja aquest lent i trist animal de records que sóc jo mateix.

Cada vez que veo esa fotografía
que huye del cliché del álbum familiar,
miro a ese niño que hace de vigía
oteando el más allá del fin del mar.

Aún resuena en su cabeza el bombardeo
de una guerra de dragones sin cuartel,
su mirada queda oculta pero veo
lo que ven sus ojos porque yo soy él.

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Quan divendres vaig anar a comprar-me La Veu vaig quedar fortament impactat per la portada. Dic mira, tu, un exemplar vintage dedicat als 35 anys de Naranjito. Que bé. Com m'agraden aquestes coses cutres, com recordo encara haver-me enganxat a la sèrie de dibuixos animats que van protagonitzar la nostrada mascota i la seua núvia Clementina a TVE. Naranjito, sí, Naranjito, un emblema espanyol per antonomàsia com el bou d'Osborne o José María Aznar. En llegir les lletres vaig caure en el meu error. Es va dedicar el tema de la setmana a les falles i es comprén que allò que jo vaig pensar en un primer instant que era una caricatura de Vicente González Lizondo era una mena d'emoji fallera. Tinc poca afició jo a les falles, ja li ho he dit moltes vegades, però malgrat la meua predisponibilitat negativa cap a l'assumpte em vaig llegir l'editorial i el tema senceret. Tot plegat em va resultar molt entretingut. Per exemple, es veu que hi ha una cosa que es diu ADEF que deu ser una mala còpia de la nostra comissió d'experts fallers i que són els que diuen què està bé i que no. Curiós.

També vaig comprendre que si la UNESCO declara patrimoni de la Humanitat les falles ací amarrarem els gossos amb llonganisses com en els millors temps de Jaime Mundo perquè, molt de compte, serem el poble més proper a Europa amb falles. Ja m'ho imagino. Francesos, alemanys, italians, russos, anglesos... només sabran que a Benicarló tenim una «cosa» tan important vindran en camaraes a la nostra ciutat. Per evitar que no passen de llarg, n'hi haurà prou de contractar tots aqueixos que tallen la carretera per reclamar la gratuïtat de l'AP7 (quina pèrdua de temps en poques lligues!) i que facen entrar ací tots els que vindran atrets pel reclam internacional. Això sí, els manifestants hauran de deixar estar la pancarta aqueixa reivindicativa que porten i canviar-la per una macroblavera on es llija: «Benicarló en falles». I també s'hi haurien de vestir per a l'ocasió amb els tratges típics benicarlandos (benicarlando i faller és el mateix, ja ho sap vosté) i, si convinguera, muntar una xurreria al bellmig de la general amb una gramola que fera sonar ininterrompudament «El chisme fallero».

Fet l'aclariment. Segueixo amb el tema. A vore, quan vostés parlen de «festejos» no puc evitar pensar en una parella contant-se intimitats i/o grapejant-se. Igual deu estar bé, suposo, això de dir «festejos» i és aquesta una percepció meua perquè estic carregat de prejudicis. I quan a festes d'agost parlen de «festejos taurins» no puc evitar talarejar allò del «toro enamorado de la luna», versió el Fary per descomptat, i em passo una setmana sencera «que abandona por las noches la maná».

Veig que aquesta setmana, per fi, ho han aconseguit. No han donat ni carxofa ni panissola a ningú. Això ja és deixadesa absoluta. Estem arribant a extrems que no m'haguera pensat mai. Haurien de tindre sempre una bala a la recambra, com Gary Cooper a «Solo ante el peligro». Sempre hi ha gent que se les mereixen. Els agranadors que lluiten contra les fulles que cauen ja de l'arbrat i contra la nostra porqueria, els voluntaris que dediquen el seu temps als altres, els xiquets que han aprovat el curs i els que no, la gent que ve l'estiu i no pot sortir de casa perquè no l'acompanya la salut, el jovent que es dedica a activitats sanes, els organitzadors i dinamitzadors de tots els tornejos de futbol, handbol o bàsquet que es fan a casa nostra, un senyor que vaig vore l'altre dia que passejava el seu gos i amb una bosseta de plàstic li arplegava les femtes, els turistes que malgrat tot segueixen venint a Benicarló, qualsevol entitat que faça qualsevol activitat sense més interès que passar-s'ho bé... I les panissoles, una cada setmana a un polític diferent. Els motius són obvis.

ve de la pàgina anterior

Y daría lo vivido
por sentarme a su costado
para verme en su futuro
desde todo mi pasado
y mirándole a los ojos
preguntarle enmismado
si descubre a su verdugo
en mis ojos reflejado
mientras él me ve mirar
a ese niño que miraba el mar.

Ese niño ajeno al paso de las horas
y que está poniendo en marcha su reloj
no es consciente de que incuba el mal de
aurora
ese mal del animal que ya soy yo.

Frente a él oscuras horas de naufragios
acumulan tumbas junto al malecón
y sospecha que ese mar es un presagio
de que al otro lado espera otro dragón.

ENTREVISTA A PILAR ALFONSO

text JOSEP MANUEL SAN ABD N

Pilar Alfonso Escuder, doctora en Comunicació Audiovisual, acaba de publicar el llibre *Les marques ONGD. Del relat de la culpa al relat del consum i la redempció* (Aldea Global), on se'ns proposa una interessant anàlisi del relat comunicatiu de nou de les ONGD (organitzacions no governamentals per al desenvolupament) més conegudes. Per parlar del contingut del llibre hem tingut amb ella la següent conversa.

Quin és el propòsit que et porta a escriure aquest llibre?

El meu interès per la publicitat de les ONGD ve de molt arere, va començar a principis dels anys 2000 en observar la multiplicació d'actes solidaris en qualsevol àmbit, esportiu, cultural, social... i la facilitat amb què s'invocava la paraula solidaritat. Tanmateix, fou a partir de l'any 2008 que vaig decidir fer una investigació més seriosa. L'objectiu principal de la meua tesi i d'aquest llibre és pensar el anuncis de televisió de les Organitzacions No Governamentals per al Desenvolupament (ONGD). Pensar per a què?, em pregunto jo també al llibre. Pensar per delimitar i comprendre el que he anomenat el neorelat solidari, i pensar per transformar-lo posat que, al meu parer, reuneix els errors comunicatius de tota una època, que va arrancar a meitat del vuitanta i va arribar fins la crisi financera que encara vivim.

Per què has triat les 9 ONGD que analitzes al llibre?

El camp de les ONGD és tan vast i complex que no volia córrer el risc de les generalitzacions que acaben sense tenir cap valor. Per això, analitzo campanyes concretes i anuncis amb nom i data. En realitat, la tria de les ONGD és el resultat d'un treball de recerca i recopilació d'anuncis de televisió. Si vaig triar Cruz Roja, Unicef, Intermón Oxfam, Médicos Sin Fronteras, Manos Unidas, Ayuda en Acción, Intervida. Anesvad i África Directo és perquè d'aquestes organitzacions vaig aconseguir reunir un corpus significatiu per poder analitzar-lo. Inicialment, tenia un llistat més ampli, però vaig haver de descartar algunes organitzacions perquè el material audiovisual que havia aconseguit reunir no em semblava prou significatiu. En conjunt, vaig recopilar i analitzar 181 espots, uns vint anuncis per organització. Un cas ben curiós és el d'África Directo perquè amb només tres anuncis va crear un relat de marca diferenciador i únic.

Per què aquestes ONGD utilitzen tècniques de màrqueting comercial?

Això els ho hauríem de preguntar a les pròpies

organitzacions. El que jo defenso és que les grans ONGD se comporten com una marca comercial més i que no atorguen a la publicitat cap altra funció que recaptar fons. En el llibre intento (de)mostrar com la forma-marca postmoderna s'ha imposat també en el camp de la cooperació i l'ajuda humanitària. Pràcticament, totes les organitzacions estudiades han treballat i treballen amb les principals agències publicitàries nacionals i internacionals, i destinen pressupostos molt elevats a les seues campanyes publicitàries.

Una de les crítiques que fas a les ONGD és que ens inciten al consum per a ser solidaris.

Sí, al llibre estudio els que he anomenat relats de posicionament de marca, és a dir, els relats que permeten caracteritzar i diferenciar cada organització. Per exemple, el relat de mares i fills d'Unicef, el relat d'identitat d'Intermón Oxfam o el relat èpic de Médicos Sin Fronteras. A banda, he trobat dos relats transversals que es donen en totes les organitzacions i que són el relat de la culpa i el relat del consum solidari. Quan parlo del relat del consum solidari m'estic referint, bàsicament, a les campanyes de màrqueting amb causa, és a dir, campanyes en què col·laboren una empresa i una organització solidària. Per exemple, a finals dels noranta tingué gran ressó la campanya "Alimenta una esperança" de Ram i Unicef, es tractava de portar llet als xiquets de Mauritània. Més recentment, podríem recordar la campanya *Junts sembrem vida* de Danone i Cruz Roja. El missatge d'aquesta mena de campanyes no és altre que assegurar que com més compres més solidari seràs. Solidari amb qui? Amb l'empresa que organitza la campanya? Amb l'ONGD que hi col·labora? No podem acceptar discursos tan pobres. Cal obrir els ulls a d'altres missatges. A documentals com *El malsomni de Darwin*

ve de la pàgina anterior

d'Hubert Sauper. A llibres com *La collita robada* de Vandana Shiva. En un món tan complex com l'actual les explicacions no poden ser tan simples com pretén el màrqueting amb causa.

Una altra qüestió criticable és que ens culpabilitzen als telespectadors de la fam i la pobresa al món i ignoren les autèntiques causes econòmiques i polítiques que les originen.

El relat de la culpa, en efecte. Per a mi és el segon relat transversal de la publicitat neosolidària. La culpabilització dels telespectadors no és un recurs dels anys noranta, com s'ha dit repetidament. El codi de conducta aprovat l'any 1998 va suposar només una certa suavització de les imatges, però no dels missatges verbals. En realitat, el relat de la culpa ha tingut una evolució zigzaguejant, els anuncis culpabilitzadors han anat desapareixent i reapareixent amb nova intensitat. Podem concloure que la culpa naix de l'apoderament publicitari del telespectador i de la desresponsabilització i invisibilització dels agents polítics i econòmics que determinen les situacions de pobresa més extremes.

Per què és ineficaç el relat creat per aquestes ONGD?

Per la seua incapacitat per a transformar la realitat. Contestaré amb una comparació. En el primer spot d'Ayuda en Acció, l'any 1996, s'afirmava: "Cada tres segons mor un xiquet del Tercer Món". Quinze anys després, l'any 2009, en un altre anunci d'aquesta

organització els personatges apel·laven directament el telespectador amb aquesta afirmació: "Cada dia 1.000 milions de persones no poden menjar". I, tot seguit, a manera de cloenda: "Avui el teu esforç és més necessari que mai". És només un exemple, però en podria posar d'altres. En gairebé quinze anys no ha canviat res? Les grans ONGD han sabut crear relats de marca extraordinàriament convincents per a milers de possibles socis i donants, però ineficaços a l'hora de transformar la realitat.

Tanmateix, no creus que amb la tasca que fan aquestes ONGD d'anar tapant forats, per dir-ho així, solucionen almenys els problemes d'algunes persones?

Un aclariment: *Les marques ONGD. Del relat de la culpa al relat del consum i la redempció* parla de publicitat. Vull dir: de responsabilitat comunicativa. O és que les ONGD no en tenen, de responsabilitat comunicativa?

Quant a la teua pregunta, al meu parer, la metàfora dels forats no té molt de recorregut. Es tapa un forat i, de seguida, n'apareixen deu més. Segurament, per això durant una època aquestes organitzacions van créixer tant, perquè les volien per tapar forats. La pregunta següent seria: qui els provoca aquests forats? Per què?

Doncs, qui els provoca i per què?

Un enfocament sociosemiòtic com el que proposo permet plantejar aquesta mena de preguntes i, fins i tot, buscar algunes respostes. És així com la comunicació publicitària que és el nucli del llibre s'obri a la sociologia, a l'economia, o a la política.

Es presenta la 10a Etapa de la II Copa d'Espanya d'Aigües Obertes-24a edició de la Clàssica Internacional de Natació Peníscola-Benicarló

text i foto REDACCI

Un anys més, i enguany serà el 24, el Club Natació Benicarló, referent a la comarca en aquesta mena de proves, torna a organitzar la seua Clàssica de Natació, dins del calendari de la II Copa d'Espanya, una de les competicions, en aigües obertes, més dura i exigent, però al mateix temps més impressionant pel seu recorregut que envolta el castell de Peníscola, del panorama estatal.

Enguany, la presentació de les proves s'ha fet al Gran Hotel de Peníscola, amb la presència dels regidors d'esports de Benicarló i Peníscola, i el President del CNB, Xavier Rodríguez i l'expresident dl club, Adolfo Saura. Són dos les proves que realitza, la de 8000 metres i la de 3000, totes dos puntuables tant per al Campionat d'Espanya com per a l'Autonòmic, d'aigües obertes. La prova llarga, la de 8Km, sortint de la platja sud de Peníscola, rodeja l'impressionant marc del castell peniscolà per, després, enfilars, seguint la línia de boies dispostes per l'organització el seu camí cap a la platja del Morrongo de Benicarló on hi estarà disposada la meta. Igualment, la prova curta, sortint des de la platja de davant del Gran Hotel de Peníscola, recorrerà els seus 3 Km, fins arribar a la platja benicarlanda.

Més de 180 nadadors, entre les dos proves, seran els valents i valentes de fer la proesa del seu recorregut que acabarà a la platja del Morrongo de Benicarló. Per a

aconseguir que tot açò és porte a bon port, l'organització compta, amb més de seixanta voluntaris per part del CLUB de Natació Benicarló, els palistes del Gurukayak i del mateix CLUB, y les barques de suport de l'organització que controlaran el trajecte. Juntament a tot aquest efectiu, cal també considerar la seguretat a la mar i, per això, es compta també amb la inestimable col·laboració del Consorci Provincial de Bombers, el servei de salvament de platges de Peníscola, SAEPLA, el de Benicarló, SERSAN, i la Creu Roja del Mar, juntament amb Protecció Civil de Benicarló, i un punt medicalitzat a la línia de meta amb metge i personal sanitari.

Certament, un repte organitzatiu que pocs Clubs esportius tenen la capacitat de poder realitzar i que fica en valor l'esforç d'aquest Club benicarlando. I és que organitzar aquest esdeveniment tan impressionant, amb la presència de diversos campions d'Espanya, no és una cosa ni fàcil d'aconseguir, ni menys, de poder realitzar. La repercussió a nivell provincial, autonòmic, estatal, i internacional de la prova, val a dir que vene nadadors de tota la geografia espanyola i també de l'estranger, és una publicitat difícilment pagable i que, de vegades, no acaba de ser suficientment valorada per les institucions, implicant-se molt més. Ja seria hora que l'esport individual es ficara a la mateixa alçada que altres esports més majoritaris, que no els hi cal tanta publicitat per part de les institucions.

Enhorabona al Club de Natació, sort al nadadors, ... i a per la 25a Edició!

12 HORES DE NATACIÓ A LA PISCINA MUNICIPAL I SOPAR DE PRESENTACIÓ DE LA DAMA DEL CLUB, CLÀUDIA BARRACHINA

text foto CNB

Dissabte 16 de Juliol es varen fer les 12 h de natació a la piscina municipal de Benicarló en la que ja és la tercera edició amb el nou format, més curt.

Els nadadors i simpatitzants del club aconseguiren nedar un total de 43500 metres durant eixes 12 h de natació, en relleus continuats, sense pauses.

Va iniciar la prova la millor esportista del club, Júlia Barrachina, seguida per la nova dama del club, la seua germana, Clàudia Barrachina.

Posteriorment, varen anar participant la resta dels nadadors del club per a finalitzar la prova altre cop la millor esportista i la nova dama.

El regidor d'esports, Carlos Flos, va donar suport institucional a l'acte, participant, inclús, en un dels relleus.

Al sopar de gala posterior, es va fer el traspàs del càrrec de dama entre Noemí Anta i Clàudia Barrachina que feren uns breus parlaments, junt a la millor esportista, Júlia Barrachina.

MARC VEA VA PARTICIPAR, REPRESENTANT AL CLUB NATACIÓ BENICARLÓ, AL CAMPIONAT D'ESPANYA JÚNIOR DE LAS PALMAS

Marc Vea, nedador del Club Natació Benicarló, va participar al campionat d'Espanya júnior que es va disputar, junt a l'absolut, a la piscina del club Natació Metropole de Las Palmas.

Marc va disputar 3 proves: 50, 100 i 200 lliures.

El benicarlando va tindre una bona actuació, millorant sensacions, progressivament, segons anava avançant el campionat.

Als 50 i 100 lliures va nadar al voltant de la seua marca personal i als 200 lliures la va millorar clarament. Per a Marc ha estat una gran experiència compartir piscina amb els millors nedadors nacionals.

PRÒXIM ESDEVENIMENT:

TRAVESSIA PENÍSCOLA-BENICARLÓ, DIUMENGE 24 JULIOL 2016

27 N

Sembla ser que estem abocats tots els espanyols d'Espanya i de l'estranger a haver de passar novament per les urnes perquè tenim un sudoku al Congrés del Diputats que no hi ha matemàtic al món que el resolga. Molts són els que se'n riuen de Mariano Rajoy perquè llig el Marca i pega becaines mentre mira el Tour de França o li regala pernils a Obama. Un president del govern no és un babau. Totes aquestes coses acaben per humanitzar-lo i fer-lo una persona entranyable i volguda. Un paperot molt estudiat que acabarà donant-li l'anhelada majoria absoluta.

De cara a les eleccions que vénen m'agradaria explicar un parell d'anècdotes perquè fórem capaços de relexionar una miqueta. Em va contar el pare d'un jove de vint anys que son fill aquest estiu va estar treballant quinze dies «a prova» en un hotel no sé si de Peníscola, és igual; com que a l'empresa no li va «agradar» la seua manera de fer, no el van contractar i, sense ni cinc, al carrer. Es comprén que juntament amb aquest xic en van entrar i sortir diversos de

la mateixa casa i en les mateixes condicions. No sé quin nom té això. A una amiga d'una filla d'un conegut meu li van oferir feina no sé si també a Peníscola, o a qualsevol altre lloc, és igual, a la cuina no sé tampoc si d'un hotel o un restaurant: dotze hores diàries a raó de dos euros i mig l'hora. D'això sí que en sé el nom.

Els pares que tinguen fills que pensen, a l'hora de dipositar el seu vot, com hem pogut caure tan baix.

J. SOTO

7^é Drets lingüístics

Dóna suport als mitjans de comunicació en la nostra llengua. Consumeix béns i productes etiquetats en valencià.

Amb el suport de:

Ajuntament de Benicarló | aviva Agència de Promoció del Valencià | el tempir

CADA SETMANA AL TEU QUIOSCH!

la veu de Benicarló

la veu de Benicarló info

"Patroneta" guanya en la 2a fase del Campionat de Ronsa

text i foto GREGORIO SEGARRA

L'embarcació "Patroneta" es va imposar diumenge passat en la segona fase del Campionat Local de Pesca des d'embarcació, modalitat de "Ronsa". Amb una puntuació de 5.040 punts, va avantatjar a "Xaloc", que va quedar en segona posició amb 4.500 punts i a "New Pil", que va completar el

podí amb 1.514 punts. En quart lloc es va classificar "Durendal" i en cinquena posició "Ino". El concurs va començar a les 7 h. i va acabar a les 10,30 i a la finalització del mateix tots els concursants van ser obsequiats amb un esmorzar per part de l'Associació Amics de la Mar de Benicarló, entitat organitzadora del concurs. La pròxima cita serà ja en Festes d'Agost, sota la modalitat de pesca al curricà.

Copisteria-Llibreria

GRÉVOL

-Còpies de tot tipus i tamanys
-Llibreria General i Musical
-Papereria

Sant Blai, 2. Benicarló (12580)

Tel.: 964 475 698

e-mail: lc1grevol@telefonica.net

www.copisteriagrevol.com

Estada al *balmandir* de Bhimphedi (3 de 3)

text TONYO FIBLA

En aquell moment estaven fent un tancat per a les cabres i calia fer unes portes. Allí està Kul, xicot de 18 anys, seriós però molt treballador i bona persona, per a fer tot el que siga d'obra. El seu cap, en aquells moments, estava en la bassa per als ànecs que al final ha servit per a fer compost.

Altres tasques dels nanos són les de l'hort: cebes, faves, "espinacs", fesolar, farratge per als animals, ...

Si hi ha que fer un dibuix per a decorar alguna cosa allí està l'artista: Ramesh. Per als jocs de màgia i disposat a tot està Rojan. Són dos xiquets molt especials, com molts d'altres. Em sap mal no poder nomenar a tots ells per les seues qualitats.

També estan els que no paren i estan sempre demanant alguna cosa a la qual moltes vegades has de dir que no, i no es cansen mai de pidolar. És normal, són xiquets.

Joguets...? Quins joguets? Els joguets se'ls fan ells. Primer pensen què faran, després s'ho fan i finalment juguen. Són tres activitats molt millors que qualsevol joguet.

Retallant cartró, aprofitant el plàstic d'unes botelles, quatre fustes, dues canyes, quatre papers, ... Els seu cap no para.

Són xiquets amb moltes carències materials però la qualitat humana d'aquest nanos et fa replantejar-te moltes coses del que fem ací, de com eduquem i el poc valor que donem a les coses.

Problemes? Clar que n'hi ha, però tot es soluciona posant un poc de voluntat de cadascú.

Cal també destacar la solidaritat que hi ha entre els més grans i els més petits. Com s'ajuden uns als altres!

Des de aquestes línies vull donar les gràcies a tots els xiquets del balmandir de Bhimphedi: Jay, Anuj, Arati (Irati, incansable), Ashish, Ashok, Basu, Binita, Bipana, Bishnu, Bishwo, Kamal, Kiran, Manuj (el ratolinet), Sushil, Raju (que no para), Ram Raj (Tiago), Ramesh II, Sanu, Saran, Sita, Som, Sujan, Sumit (sempre elegant) i als que he anomenat

abans. Per a tots, moltes gràcies.

Quan tornaré alguns ja no estaran però n'hi haurà d'altres de nous.

També vull agrair a tots els que heu col·laborat d'alguna manera amb el balmandir de Bhimphedi: col·legis Francesc Català de Benicarló i Jamie Sanz de Peníscola, Caixa Rural de Benicarló, Penya Setrill, molts amics i coneguts i ... ah! i tots els que van anar a la boda del segle (Marta-Gyan) que es van presentar a Nepal carregats de roba per a l'orfenat i van omplir un jeep.

A l'octubre tornaré a Nepal si algú té algun portàtil que no li fa paper que es pose en contacte amb mi.

